

Publicerad 2016-08-17 23:22 av Sanna Hedlund

Var ett bra tag sedan jag laddade upp något, så här kommer en av mina senaste dikter. Fuck funkofobi.

Ni kallar oss starka

Ni kallar oss starka när vi rullar fram på gatan,
men syftar inte på våra armar, ryggar, eller ben.

Utan på något som inte går att se, men ändå definieras av vårt yttre,
det normbrytande felet,

det som gör att våra kroppar inte går att klippa ut efter den mall ni noggrant utformat för att definiera
människovärde med.

Vi ser inte rätt ut, fungerar inte som vi ska

och det som inte ryms i mallen, som inte går att klippa till är FEL!

Vi har hört det så många gånger att det nästan blivit en sanning.

Men efter att ha vänt in och ut på mig själv, så vet jag ju att ni bara snackar strunt,

för felet sitter inte inuti mig, utan i era ögonvrår som iakttagit mig igenom så många nederlag, som
egentligen aldrig varit mina.

De är era.

Era.

De är ni som förlorat varje gång jag försökt hitta fel på mig själv,
utan att kunna sätta fingret på vad jag letat efter.

Och jag inser nu att det enda fel jag kan se i mig själv är det som ni planterat i mig.

Det är hur jag lärt mig att jag inte är lika mycket värd som någon med
fungerande ben.

Någon som kostat samhället mindre,
som går under identiteten frisk.

Det är hur jag alltid måste analysera alla blickar och kommentarer,
för att avgöra om de är maskerade klappar på huvudet
eller uppriktiga interaktioner utan medlidande.

Hur jag ifrågasätter om jag är en fetisch eller en människa i ögon som drunknat
i ett hav av svindyr hipsteröl,

innan jag besvarar, innan jag bestämmer om det blir du och jag inatt.

Hur jag slutat besvara, till och med slutat gå ut
för att jag inte orkar avgöra.

Det är ni som förlorar varje gång jag väljer bort möten mellan människor.

Mellan mig och er

för att jag inte orkar förklara,

orkar överbevisa att mallen ni bedömer människovärdet med inte säger allt,

att jag är mer än det ni ser.

Det är ni som förlorar varje gång jag beskrivs utifrån min funktionalitet

som om den vore allt jag är.

Och vet ni. Jag tror jag skriker om jag får höra en gång till att jag är.. Stark...

För ni syftar på en kamp som ni själva hittat på.

Istället för att lyssna på mig, på oss, som bara kämpar
med era fördomar.

Vi kanske är starka, men inte på det sätt ni tror
och det ni kallar fel, kallar vi för våra liv.

Det finns ett ord för det ni gör och det är funkofobi.

Så snälla slå upp det och läs på,

[innan ni vill snacka om styrka och fel utifrån påhittade mallar.](#)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sanna Hedlund med Poeter.se id #13292 innehar upphovsrätten